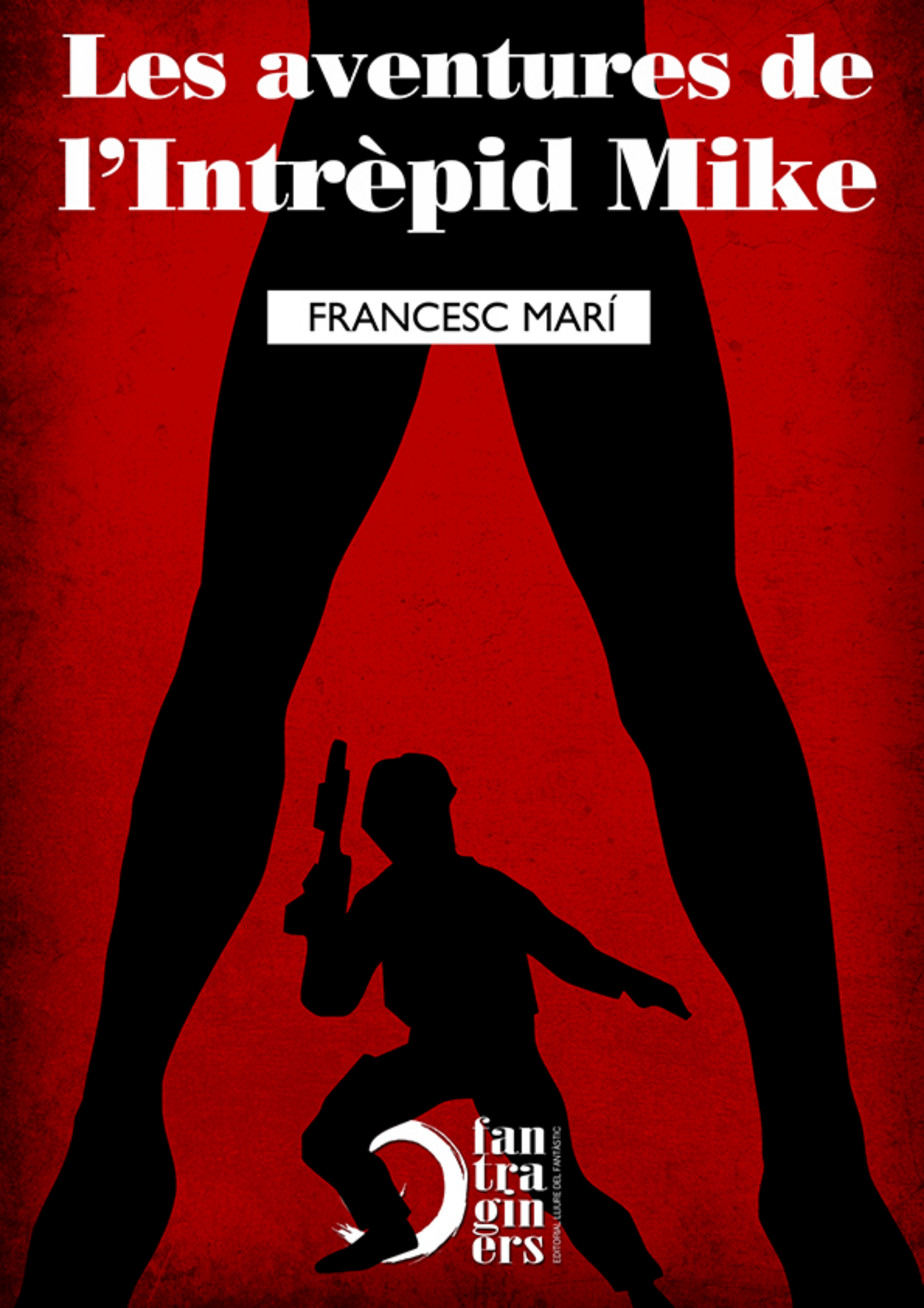
Les aventures de l'Intrèpid Mike

FRANCESC MARÍ

fantraginers
EDITORIAL LLUPIE DEL FANTÀSTIC

Reconeixement - No Comercial - Sense Obra Derivada 4.0 Internacional (CC BY-NC-ND 4.0)

Això és un resum fàcilment llegible (i no un substitut) de la llicència.

Sou lliure de:

Compartir — copiar i redistribuir el material en qualsevol mitjà i format

El llicenciador no pot revocar aquestes llibertats, sempre que seguiu els termes de la llicència.

Amb els termes següents:

Reconeixement — Heu de reconèixer l'autoria de manera apropiada, proporcionar un enllaç a la llicència i indicar si heu fet algun canvi. Podeu fer-ho de qualsevol manera raonable, però no d'una manera que suggereixi que el llicenciador us dóna suport o patrocina l'ús que en feu.

No Comercial — No podeu utilitzar el material per a finalitats comercials.

Sense Obra Derivada — Si remescleu, transformeu o creeu a partir del material, no podeu difondre el material modificat.

No hi ha cap restricció addicional — No podeu aplicar termes legals ni mesures tecnològiques que restringeixin legalment a altres de fer qualsevol cosa que la llicència permet.

Avisos:

No heu de complir amb la llicència per als elements del material en el domini públic o quan el seu ús està permès per l'aplicació d'una excepció o limitació dels drets d'autor.

No es donen garanties. La llicència pot no ser suficient per autoritzar la utilització que en voleu fer. Per exemple, altres aspectes com la publicitat, la privacitat, o els drets morals poden limitar la forma d'utilitzar el material.

Les aventures eròtico-festives de l'Intrèpid Mike

by: Francesc Marí
www.francescmari.com
@franmaricompany

Fantraginers. Editorial lliure del fantàstic

www.fantraginers.cat
Sueca, desembre 2018

Les aventures eròtico-festives de l'Intrèpid Mike

Francesc Marí

1

Ara que ho miro amb perspectiva, crec que no vaig calcular bé les conseqüències quan vaig emprendre aquesta missió. Però qui no es deixaria enlluernar per un munt de crèdits galàctics?! Vosaltres mateixos ho haveu pensat: Ningú. I com que jo no sóc en Ningú, i tampoc el conec, doncs no m'ho vaig fer dir dues vegades i la vaig acceptar. Al cap i a la fi sóc en...

—Mike, Intrèpid Mike —va ser la meva manera de presentar-me aquella vellesa. Sí, ho llegiu bé, vellesa amb «V». Era una dona decrèpita que em mirava des de l'altra banda de la taula amb ulls plorosos i es dirigia a mi amb veu tremolosa.

—Llavors... Es diu Mike? —va preguntar.

—Intrèpid Mike —vaig insistir.

—Bé, però Intrèpid deu ser alguna mena de sobrenom o...

—No, no, no —la vaig interrompre—. Intrèpid és el meu nom i Mike el meu cognom.

La seva cara d'estranyesa ho deia tot: o bé no entenia una cosa tan senzilla com el meu nom, o bé les seves neurones havien decidit desconnectar-se del tot. He decidit que no envelliré mai. L'Intrèpid Mike serà jove per sempre.

La dona va aixecar una cella i em va mirar de canto, alhora que es girava cap al seu acompanyant, una figura encaputxada amb uns parracs dempeus rere ella, que no deixava entreveure si li penjava res entre les cames, si es que la seva raça ho tenia allà.

—No te importància —va concloure—. Com comprendrà aquest no és lloc per una dona de la meva posició i, per tant, m'agradaria tancar el tracte abans de que algú vulgui aprofitar-se de nosaltres.

En part tenia raó. Aquella taverna a les clavegueres del planeta artificial Nexus IX, no era el lloc més apropiat per persones de la seva posició, bé, en realitat no era un lloc apropiat per a ningú. Estava ple de la pitjor mena de la galàxia, com era normal en aquella gran estació espacial que es

movia per un dels sectors més allunyats del seu centre en busca de tot tipus de deixalles reciclables per seguir creixent. Jo mateix em preguntava que hi feia allà, però quan se t'espatlla la nau, has de parar al primer lloc de mala mort que trobes per arreglar-la. I, en aquell precís moment, estava buscant algun beneït que em pagués els diners suficients per reparar el meu transport i seguir el meu viatge. Però d'aquí, a que algú volgués «aprofitar-se» d'ella, era tenir l'auto-estima pels núvols. Però si alguna cosa tinc, entre moltes d'altres, és que sóc atent amb les dames, encara que em generin repulsió.

—Doncs endavant, expliqui'm a que es deu la seva presència aquí, si us plau.

—Senyor Mike, la qüestió és simple: la meva vida s'acaba i, malauradament, no podré tornar a la meva llar, que vaig abandonar fa molts anys. Però malgrat això, voldria que el meu record no morís al buit de l'espai. Per això vull que viatgi fins el meu planeta d'origen i porti una còpia de les meves memòries, per tal que jo no desaparegui amb la meva mort.

Amb la dignitat per la que se'm coneix vaig mirar-la fixament rascant-me la barbeta. Per als que no ho sapigueu, aquest és el gest internacional per dir: «I quants calers em donaràs per fer aquesta bajanada?». Per què ho era, una cosa tan senzilla com fer de missatger. Si em pagava bé i per anticipat, li portaria el missatge de passada que tornava cap a casa... O mai.

—Sens dubte —va seguir la dona—, tindrà una remuneració suficient per a fer el viatge i cobrir els imprevistos que puguin sorgir.

Vaig assentir, m'era igual per a que em donava els diners ella, només volia saber la xifra.

—Estaríem parlant de... —Va fer una pausa llarga, com si la seva ment busqués la quantitat en els pous foscos dels seus records—. Mig milió de crèdits per anticipat.

Si voleu que us digui la veritat crec que el símbol dels crèdits galàctics em va aparèixer a les pupil·les, com en aquells antics dibuixos animats de la Federació. Per sort l'anciana no ho va notar.

—Li sembla just? —va preguntar.

Just? No ho era pas de just. Però no era just per ella, però perfecte per a mi. Era una milionada per no fer res més que reparar la nau, deixar enrere aquell abocador i veure quan m'anava bé per deixar les memòries d'aquella senyora al seu planeta.

—Crec que serà suficient —va respondre fent-me l'interessant.

—Llavors, accepta l'encàrrec? —va preguntar.

—Sí —vaig respondre amb fermesa, abans d'afegir—: Només voldria fer-li dues preguntes: Quin és el seu planeta? I quan voldrà que passi recollir les seves memòries?

La dona va somriure. Era un somriure desdentat, feia angunia, però al mateix temps em va provocar un calfred a l'espatlla. I quan l'Intrèpid Mike té un calfred a l'espatlla, és que alguna cosa no rutlla com ha de rutllar.

—El meu planeta d'origen és Edèn. I les memòries les pot recollir ara mateix, estan darrere meu —va respondre assenyalant la figura esparracada.

Merda doble. M'havia ben entabanat. Ara entenia la milionada. Per una banda portaria un passatger, més ben dit, un missatger que no em deixaria donar marrada. I, per l'altra, el destí no era com anar a Aldebaran, sinó que el planeta Edèn era un planeta perdut, gairebé una llegenda, d'on, segons els mites, prové la raça dels humans.

—Edèn? Amb un passatger? —va preguntar intentant controlar les exclamacions, sense aconseguir-ho—. Sento dir-li que no podré acceptar l'encàrrec. És impossible.

—I si li ofereixo el doble?

—Ni pel triple, senyora. Per un encàrrec així gairebé és impossible de poder calcular-ne el preu —vaig dir decidit a rebutjar l'oferta, abans de fer un glop de la cervesa *sibariana* que havia encarregat així que havia entrat a la taverna i se m'estava refredant sobre la taula.

—Doncs que en siguin quatre vegades més.

Em vaig ennuegar i em va sortir l'espuma de la cervesa de color carbassa pel nas.

—Estem parlant de dos milions de crèdits? —vaig preguntar sorprès mentre m'eixugava la cara amb la màniga de la meva caçadora.

—Sí, i si cal, em puc afegir més, tot depèn de vostè, Mike.

—Quan més pot afegir?

—El que vulgui.

Amb una oferta així qui pot negar-se, eh? Com he dit abans. Ningú.

2

La dona no em va donar gaires detalls més. Em va dir que el seu acompanyant a partir d'aquell moment seria el meu, que ja sabia on havia d'anar i que tenia una copia de les seves memòries.

Així que sense adonar-me em vaig trobar enlairant-me del port espacial de Nexus IX en la meva nau tant acabada d'arreglar que semblava nova i amb un misteriós passatger assegut al lloc de copilot. Un seient que sempre havia estat buit, si exceptuem les vegades que m'hi estiro a fer una becaina o les que les ocupa una… una… No sé pas com dir-ho… una senyora que fuma i et parla de tu, ja m'enteneu, oi? I els que no m'entenguin, haurien de viatjar més.

El cas és que allà estava, pilotant sense tenir un rumb fixat i amb una persona, individu o ésser que no obria la boca per res. Des de que havíem deixat a la senyora gran ben aparcada dins d'un taxi en direcció a l'hotel de la part rica de la estació espacial, allò només s'havia dignat a seguir-me. Sota aquells parracs podia haver-hi qualsevol cosa, i això incomodaria a qualsevol.

—I bé, doncs, cap a on anem? —vaig preguntar sense perdre de vista el quadre de comandaments.

L'enigmàtica figura no va dir res. En realitat no va fer res. Va seguir immòbil asseguda al meu costat mirant endavant.

—No ets gaire xerraire, eh? —vaig insistir en to simpàtic. Si havia de viatjar amb ell… Més ben dit, si allò havia de viatjar amb mi ens havíem d'entendre, encara que només fos per fer més suportable el viatge i saber on havia d'anar.

Com amb l'anterior pregunta, allò no va reaccionar de cap forma aparent. Potser m'estava llegint la ment, però com que això no ho podia saber, doncs vaig decidir tirar pel dret.

Aprofitant-me dels meus reflexos felins vaig allargar la mà cap a la caputxa que li cobria la cara amb la intenció de tirar-la enrere i… En el moment en el que els meus dits estaven a punt de tocar la tela d'aquells

parracs, una mà enguantada em va agafar el canell i em va aturar. Per fi, allò havia reaccionat d'alguna manera, i s'havia de ser molt ràpid per atrapar a l'Intrèpid Mike.

Em vaig inquietar una mica, però el que realment em va trasbalsar van ser dos puntets lluminosos que brillaven dins la seva caputxa. Havia girat el cap i em mirava fixament, i ho feia de tal forma que el que no va saber com reaccionar vaig ser jo.

Durant uns instants ens vam mirar directament als ulls, no li veia l'expressió de la cara —si es que en tenia— però segur que era d'autèntica severitat.

De sobte, em va deixar anar i, d'una empenta, em va treure del meu seient de pilot —i aquest sí que no l'ha ocupat mai ningú més que jo— i es va posar a prémer botons al quadre de comandaments com un boig.

Durant uns minuts va semblar que jo no hi fos, fins que va activar el pilot automàtic i es va aixecar del seu lloc. I amb la mateixa severitat que havia vist uns segons abans al seus ulls, em va assenyalar el seient de pilot.

—Vols que torni a seure?

Va assentir.

—D'acord, d'acord.

No vaig dubtar i li vaig fer cas. Amb detall vaig mirar el quadre de comandaments i, clarament, no feia falta la meva presencia allà. Clarament podia tirar-me al buit i seguir en solitari.

—Però per que aquella vella volia contractar algú com jo, si després actives el pilot automàtic?

Allò em va mirar… Però no va fer res. Simplement em va deixar sol a la cabina i va anar a la part de darrere de la nau. Un instant més tard sentia com la porta del bany feia un cop al tancar-se.

Us preguntareu com sabia que era la del bany? Doncs molt senzill, a banda de l'escotilla, la del bany és la única porta que tanca a la meva nau, perquè és la única que hi ha.

I allà estava jo, assegut al seient del pilot sense poder pilotar, mirant com un estúpid el punt de destí a milers d'anys llum d'on estàvem, i cap a on avançàvem guiats pel pilot automàtic.

No podia ser, el passatger mig s'amotinava, em deixava com una peça inútil i a sobre marxava de la cabina. No, no i no. No podia permetre que això quedés així. Per tant, armant-me de valor per esbrinar que podia esperar-me sota aquells parracs vaig deixar la cabina i vaig anar cap el bany.

Amb compte vaig apropar l'orella a la porta i, pels sorolls d'aigua corrent que es sentien dintre, vaig suposar que el meu passatger es trobava dins la dutxa. I a no ser que els parracs fossin la pell d'aquell ésser, estava clar que se'ls havia tret per rentar-se. Era la meva oportunitat. Sense pensar-m'ho dos cops vaig obrir la porta de bat a bat. Les meves sospites es van confirmar: els parracs no eren la seva pell. A terra hi havia una pila feta amb la repulsiva tela. Hi era tot, la caputxa els guants i desenes de metres que semblaven ser el que servia per cobrir-se el cos.

Vaig aixecar el cap i vaig poder veure que a l'altra banda de la cortina d'aneguets de la dutxa una silueta es movia sota l'aigua. No podia distingir si era humana o no, així que només tenia una opció: despassar la cortina.

D'una forta estrebada vaig descórrer la cortina, però quan em preparava una frase altisonant per dir-li que havia descobert la seva naturalesa, tot el meu cos es va posar rígid… Sobretot la zona de l'engonal.

Sota l'aigua auto-renovable de la dutxa, amb totes les parts del seu cos brillant humides, hi havia el meu somni fet realitat: una deessa… I el més important, una deessa nua.

Davant els meus ulls hi havia una dona de gairebé dos metres, de corbes sinuoses, natges i pits turgents, llavis molsuts i figura perfectament tornejada. Sobre les seves espatlles penjava una melena color panotxa que lliscava fins on l'esquena perdia el seu nom.

Crec que ha sigut la vegada que més he obert els ulls. La vaig observar de dalt a baixa tantes vegades com vaig poder en els pocs segons que van passar entre que vaig descorre la cortina i un puny femení es va enclastar al meu nas, fent-me volar de cap a la paret oposada del bany.

—Però qui et penses que ets? —va preguntar ofesa, però sense tapar-se gens.

—Ja us ho vaig, l'Intrèpid Mike —vaig respondre agafant-me el nas sagnant amb la mà dreta—. I ara mateix no me'n penedeixo gens ni mica.

Amb les mans repenjades a la cintura, em va mirar amb la mateixa severitat que havia pogut percebre quan m'havia observat des de l'interior de la caputxa dels parracs.

—Doncs ho hauries de fer, simple humà descarat.

—Per? —vaig preguntar aprofitant cada segon per seguir gaudint del seu cos, encara que només fos de vista. Que després la imaginació pot fer autèntics prodigis quan un està sol.

—Per que tots aquells que veuen amb els seus ulls a una edenita, tenen l'obligació de servir-la la resta de la seva vida —va dir amb gravetat,

per això encara es va sorprendre més quan la meva cara, en lloc de mostrar terror, va esdevenir el somriure més gran que un humà hagi pogut fer mai.

—De que rius, humà? —va preguntar.

—Com t'hauré de servir? —vaig preguntar entrant en el personatge.

—De la única manera que un humà pot servir a una edenita… Aparellant-se amb ella —va concloure amb solemnitat.

Però abans que pogués donar-se'n compte, jo ja m'havia despullat de dalt a baix i estava llest per qualsevol cosa. Inclús el nas m'havia deixat de sagnar, val a dir que probablement la sang estava en un altre lloc.

Ara no entraré en detalls, no es propi d'un cavaller fer-ho, però només diré que ens vam aparellar una vegada i una altra, fins que vaig quedar més sec que un espetec de porc *hamonita*.

Tot va començar així, sense demanar-ho, de la nit al dia havia passat d'aventurer espacial a esclau sexual d'una deessa edenita. I tot hauria estat perfecte, si no m'hagués entregat en cos i anima a la meva nova mestressa.

Quelcom que no sabia de les edenites, i que vaig descobrir després de la dissetena tanda d'aparellament, era que no tenien ni idea de navegació espacial. Per això mateix la vella m'havia hagut de contractar, ja que si no, la edenita no hagués pogut ni sortir del port espacial de Nexus IX.

Segurament us estareu preguntant com vaig descobrir aquesta peculiaritat de les edenites. Doncs, per respondre-us només em cal tornar al principi d'aquest relat.

Com ja us havia dit, la pila de diners i la grata sorpresa de trobar-me a disposició d'una deessa espacial, m'havia fet calcular malament les conseqüències d'acceptar aquest encàrrec. Malauradament, em vaig adonar una mica tard de quines eren. Concretament me'n vaig adonar quan l'edenita em va permetre anar a refrescar-me després de la dissetena sessió de gresca, i, per casualitat, vaig mirar a través del parabrises de la cabina. I el que vaig veure no em va agradar gens ni mica. La nau es dirigia directament cap la superfície d'un planeta i la distancia per a l'impacte era tan poca que a ull vaig poder calcular que l'accident era qüestió de segons.

D'un salt em vaig asseure al meu seient tal i com els meus pares em van portar al món, vaig desactivar el pilot automàtic i vaig estirar els comandaments per aixecar el morro de la nau.

Va anar d'una mil·lèsima que ens estavelléssim en aquell planeta, la nau, la deessa i jo. En l'últim instant vaig aconseguir redreçar la nau i la vaig fer aterrar estrepitosament, però sense majors desgracies.

—Humà, on ets?! —vaig sentir que em preguntava la edenita amb veu de pocs amics.

—Salvant-nos la vida —vaig respondre.

—Sóc una orgullosa edenita, no em fa falta que un simple humà en salvi la vida.

—Doncs si no fos per aquest simple humà, segurament l'orgullosa edenita s'hagués esclafat i ara seria la *papilla* més sexi de l'univers —vaig explicar molest.

—Vigila aquesta llengua, humà. Només vull que la facis servir per a una cosa.

—Si segueixes fent-la servir pel que tu vols, me la deixaràs com un drap —vaig dir amb sarcasme mentre repassava el quadre de comandaments i comprovava en quin estat es trobava la meva nau.

3

La cosa no pintava gaire bé. La nau, encara que no del tot malmesa, estava reiniciant els sistemes, per tant era inservible fins que acabés de fer-ho. La localització era completament desconeguda, almenys per a mi. Semblava que estaven en el nostre destí, però al nostre voltant no hi havia res. Fora de la cabina es veia que ens trobàvem a la vora empedrada d'un llac d'aigües cristal·lines, envoltats per cims nevats i espessos boscos, però sense cap rastre de civilització. I, per acabar-ho d'adobar, la meva acompanyant no deixava d'empipar:

—Ja has descansat prou, podem seguir.

—Però que no veus que ens hem estrellat? —vaig preguntar molest.

—Hem arribat al destí —va afirmar ella.

—Creus que estavellar-nos en la superfície d'un planeta es arribar? Ja entenc perquè aquella vella em va voler contractar.

—No parlis d'ella d'aquesta manera. Es la meva mare.

—La teva mare? Es que teniu mares?

—Clar que en tenim, d'on creus que venim si no?

—Creia que eres alguna mena de deessa espacial i...

—No diguis bajanades, humà. Perquè si no ens aparellem amb els humans? Per gust?

—Dona... Jo creia que... Potser...

El meu titubeig es va veure interromput per una sonora riallada. Aquella edenita començava a fer-me enfilar la mosca al nas. Però ara era el seu esclau i no pretenia enfadar-la, perquè alguna cosa em deia que els homes no duraven gaire prop d'una edenita nua i amb ganes de festa.

—Vinga va, ja n'hi ha prou de preguntes i seguim amb el que teníem entre mans —va ordenar agafant-me pel coll.

—Espera, espera, espera un moment —vaig dir escapolint-me com vaig poder d'ella—. Llavors, em arribat al destí?

La edenita em va mirar i jo a ella, concretament als seus pits.

—Suposo —va respondre encongint les espatlles.

—Suposes? Però no has posat les coordenades a la nau i has activat el pilot automàtic?

—He fet el que la meva mare em va dir que fes. No sé pas si hem arribat o no.

—Però, no hi has estat mai en aquest planeta?

—No —va respondre sense donar-li importància.

—Però... Llavors... Com... Es...

—Fa anys la meva mare va marxar del planeta i em va tenir a mi lluny d'aquí —va explicar.

—Després d'aparellar-se amb un home fins la seva extenuació?

—Suposo.

—Així que ets una edenita que mai ha estat a Edèn?

—Exacte.

—Per tant, el que la teva mare volia era que tornessis al lloc del que ella va marxar i, de pas, deixessis testimoni de la seva vida fora del planeta.

L'edenita em va mirar amb cara de mala llet, arrufant les celles i mirant-me fixament sense parpellejar.

—Com ho has pogut saber?

—Sóc bo deduint coses.

—Ja veig, i millor serà que no dedueixis moltes més —em va amenaçar.

—O sigui, que ara estem en un planeta desconegut que no sabem del cert que sigui el nostre destí.

—I tant que es nostre destí, vaig posar les coordenades —va protestar l'edenita.

—Vas calcular les variables temporals?

L'edenita va sacsejar el cap.

—Vas tenir en compte les corrents de divergència espacial?

Va tornar a sacsejar el cap.

—Vas posar directament les coordenades i vas activar el pilot automàtic?

Va assentir.

—D'acord, anem a veure on ens has portat.

Sense tenir en compte si l'edenita estava d'acord o no, vaig tornar a seure al lloc del pilot i vaig repassar el trajecte, els temps d'hipervelocitat utilitzats, els portals quàntics travessats, les coordenades del destí i...

—Bé, estem de sort, sembla que estem on havíem d'estar, però que les coordenades que tens siguin les autèntiques del planeta Edèn ja es una altra historia.

—Dubtes de la meva paraula, humà?

—No, no, no —vaig córrer a respondre espantat pel que podia fer-me aquella bestia insaciable—, simplement vull dir que si mai has estat en aquest planeta no podem saber del cert si és o no Edèn.

Ella em va mirar aixecant una cella amb suspicàcia. Estava clar que no les tenia totes, segurament era la conversa més llarga que mai havia mantingut amb un home i per tant no confiava en el meu poder cognitiu. Així que vaig optar per ser diplomàtic.

—Et sembla bé que ens vestim i sortim a explorar el que ens envolta. Hem de saber on estem per poder acabar la missió que ens va encarregar la teva mare.

No era que volgués que tornes a tapar aquell cos escultural amb els parracs, però si havíem de sobreviure en un entorn desconegut, més em valia no tenir gaires distraccions, i l'edenita en tenia unes quantes.

4

Vaig preparar-ho tot per tancar amb seguretat la nau i vaig deixar que restablís els seus sistemes malmesos per l'aterratge estrepitós a la que l'havia sotmès, no per culpa meva, però l'havia sotmès igualment a ell. L'aire de l'exterior era fresc i perfectament respirable, fet comú en tots els planetes habitables —encara que podia ser que l'edenita m'hagués dut a un que no ho era—, així que vaig aprofitar per omplir els meus pulmons tan com vaig poder. Al cap i a la fi, normalment no es tenia la possibilitat de respirar un aire tan pur com aquell, o això al menys era el que deia el meu *escanejador*. Amb l'aparell a la mà vaig començar a donar voltes sobre mi mateix amb l'esperança de que ens indiques algun rastre de civilització... Però no hi va haver sort.

Sense esperar a l'edenita, que seguia dintre la nau preparant-se per sortir —qui diria que posar-se uns parracs com aquells podia portar tanta estona—, vaig sortir de la platja empedrada del llac i em vaig apropar a l'inici del bosc. Era espès i dens, feia anys que no veia un bosc d'aquelles característiques, i sempre ho havia fet en entorns protegits o en planetes deshabitats. Encara que no acabava de creure les paraules de l'edenita, tot semblava indicar que aquell lloc coincidia a la perfecció amb les llegendes sobre Edèn.

Ara no m'entretindré a donar una classe d'història sagrada, però per aquells que visquin en un altre món, la llegenda de Edèn, diu que fa milions d'anys, molt abans de la destrucció de la Terra i de l'èxode dels humans, i de tota la tecnologia que ens ha permès viatjar arreu de la galàxia, en un planeta anomenat Edèn, un grup de joves deus i deesses van procrear i van donar lloc a la raça dels humans. I van ser aquestes els que els van dur fins la Terra, com si fos alguna mena de guarderia espacial. Però es deurien oblidar de recollir-nos o van preferir deixar-nos anar pel nostre compte, però el cas es que allà ens vam quedar i la localització d'Edèn es va perdre en el temps i l'espai, fins que va esdevenir una llegenda o un mi-

te que, encara avui dia, perdura i que molts creuen que és cert. Jo no era pas un d'aquests, però semblava que potser m'equivocava.

Mentre contemplava el paisatge dut per una estranya espiritualitat en mi, la meva acompanyant va fer acte de presencia i va interrompre els meus pensaments. Va sortir de la nau, però a diferencia d'abans, ja no duia els parracs a sobre, si no que lluïa un modern vestit espacial daurat arrapat al seu cos que deixava veure totes les seves formes. I quan dic totes, vull dir totes.

—Es pot saber que mirés, humà?

Va sacsejar el cap intentant tornar a la realitat.

—No... No res.

—He accedit a fer-te cas i sortir a explorar, ara no em tornis a provocar mirant el meu cos amb lascívia, humà —em va retreure l'edenita.

—Sí... Sí... Anem —vaig anunciar començant a caminar alhora que tancava la nau a distancia.

—Cap a on anem, humà?

—Si el meu instint no em falla, hauríem d'aventurar-nos al bosc. Si aquí hi viu algú, no hauria de ser molt lluny d'una reserva d'aigua com aquesta —vaig explicar senyalant el llac.

—Està bé, humà —va acceptar l'edenita mentre em seguia en direcció als arbres.

Si he de ser sincer, el tema d'anar-me dient humà tota l'estona ja em començava a cansar, així que quan vam entrar al bosc no vaig poder resistir-me.

—Ja n'hi ha prou de dir-me «humà», no? Tinc un nom —vaig protestar.

—I com vols que t'anomeni... humà? —va preguntar l'edenita fen èmfasi en la darrera paraula.

—Em pots dir Mike, Intrèpid, o Intrèpid Mike, però deixa ja la història d'«humà».

L'edenita va emetre un gruny desagradable, com si no acabés de tindre-les totes de que un «simple» humà li anés exigències.

—Si vols que et sigui més fàcil, em pots dir quin és el teu nom, així ens familiaritzem... Encara que durant el viatge crec que ja ho hem fet prou vegades.

—Mai aconseguiràs familiaritzar-te amb mi... —La seva ment dubtava de com anomenar-me, fins que va decidir afegir—: Humà!

Vaig deixar-ho per impossible i vaig centrar tota la meva atenció en localitzar vida, si es que n'hi havia en aquell planeta. Ja pensaria més en-

davant com escapolir-me d'aquella boja sexual. No era que no m'ho hagués passat bé entre les seves cames, però havia arribat el moment de deixar-ho. L'Intrèpid Mike no és home d'una sola deessa. Però ja arribaria el moment.

Amb l'*escanejador* a la mà vaig començar a registrar totes les senyals que m'enviava la màquina. Hi havia rastres de vida, però res important, esquirols, algun conill, el més gran que vaig detectar va ser un porc senglar que fugia esporuguit de nosaltres.

—No hi ha res que valgui la pena —vaig anunciar aixecant el cap de la màquina i buscant la meva acompanyant i autèntica interessada en localitzar senyals de vida intel·ligent. Però, al mirar al meu voltant no la vaig veure enlloc. El primer que em va passar pel cap va ser cridar-la, però en seguida vaig recordar que no sabia el seu nom. Així que vaig optar per la versió més internacional de cridar a algú...

—Eh! Hola?! On estàs?!

Evidentment no vaig obtenir resposta, segur que si m'havia escoltat no faria cas a un «simple» humà com jo, per tant vaig dedicar-me a seguir el rastre de calor que deixava el seu cos. I, gràcies a l'*escanejador*, en poca estona la vaig tenir a pocs metres davant meu.

Estava quieta al mig del bosc i observava atentament alguna cosa que tenia entre els peus, pels seus ulls, en els que havien desaparegut la severitat i fermesa amb la que m'havia tractat des de que ens havíem conegut, ara hi havia una ombra de sorpresa, gairebé com la d'un nen.

—Eh! Edenita, perquè no m'has seguit?

No em va respondre, però el que sí que va fer va ser senyalar cap allà on dirigia la mirada. Sense dir res em vaig apropar i vaig mirar el que m'assenyalava i em vaig quedar de pedra. A terra hi havia com una rajola metàl·lica d'un to entre ocre i daurat que refulgia amb els pocs rajos de llum que li arribaven. Estava clar que allò no era natural, darrere hi havia el treball de éssers de tipus humanoide.

Ràpidament vaig examinar aquell objecte amb l'*escanejador* i en vaig copiar el patró molecular del seu material i, de sobte, per tot el nostre voltant es van començar a disparar avisos de la detecció d'aquell material.

—Sembla que hi ha un rastre de major intensitat cap a l'est —vaig explicar sense aixecar el cap de l'*escanejador*.

L'edenita va mirar al seu voltant i, sense avisar-me, va sortir disparada cap a l'est. Entenia que tingués pressa per trobar la civilització a la que pertanyia i de la que havia estat separada tota la vida, però...

—També podries esperar-me, no? —vaig protestar començant a córrer rere d'ella mentre vigilava que el rastre de les rajoles daurades no disminuís.

5

No sabria dir quanta estona vam estar corrents però, igual que en el sexe, l'edenita semblava tenir unes forces sense fi, o sigui que quan es va aturar en un lloc en el que el bosc ja no era tan espès, una mica més i em desmaio al relaxar el meus esgotats músculs.

—I ara perquè pares? —vaig preguntar esbufegant.

—Deixa ja de queixar-te, estúpid humà, i mira endavant...

Li vaig fer cas com vaig poder, les cames em van fallar i vaig caure de cul. Assegut a terra, sense forces i completament astorat, vaig contemplar quelcom meravellós.

—Vet aquí la ciutat de les edenites! —va cridar ella plena de joia, i mirant-me amb fúria va afegir—: Això no està a l'abast dels humans... A partir d'aquí puc seguir sola.

La vaig mirar sorprès.

—M'estàs alliberant de la meva responsabilitat com esclau?

—Ja no et necessito, humà. Crec que ja has fet la teva feina.

—Què?! —vaig preguntar amb un esgarip—. Ja he fet diana?

—Amb tota probabilitat.

Aquella va ser la gota que va fer vessar el got. Havia patit masses emocions amb un dia i vaig caure rodó a terra.

Com era d'esperar, quan el meu cos es va recuperar de tot el que havia passat i va decidir recuperar la consciencia, estava sol. Era de nit, el cel hi brillaven milers d'estrelles i la ciutat daurada de les edenites descansava a l'horitzó.

—Ja m'ha deixat tirat —vaig remugar aixecant-me, i em vaig preguntar—: Vol dir que sóc lliure?

Evidentment no hi havia ningú per respondre'm, però la resposta era evident, si l'edenita havia preferit deixar-me allà, era que ja no em volia per res. Pel que vaig saber després en veure'm inconscient al terra, l'edenita m'havia etzibat un parell de puntades de peu a l'estómac per veure si reaccionava, i al no fer-ho, va optar per deixar-me allà.

Vaig mirar cap a la ciutat i després cap a l'espessor del bosc que tenia darrere meu. A una banda hi havia l'alta probabilitat de trobar una ciutat plena de deesses amb ganes de gresca —sí, els homes som així, quan ens recuperem d'un clau ja pensem en el següent—, mentre que a l'altra hi havia un perillós bosc fosc i tenebrós on em podia passar qualsevol cosa.

—Anem a buscar un lloc calentó on passar la nit —em vaig dir fregant-me les mans.

Si la resta d'edenites eren iguals que la que m'havia acompanyat fins allà, encara que em convertissin en esclau, segurament al cap d'unes hores em rebutjarien. Així que no perdia res per buscar noves «aventures».

Vaig seguir endavant i, de mica en mica, els rastres aleatoris de rajoles daurades es van anar concentrant per donar lloc a uns camins que brillaven amb la llum de les llunes i les estrelles. Al avançar, aquells camins es van tornar en avingudes i de seguida les primeres construccions van aparèixer al meu voltant. Eren enormes edificis del mateix material que el terra, amb molts angles rectes i terrasses escalonades que s'aixecaven cap al cel. Era tota una ciutat... però una ciutat dormida.

Al no saber quan duraven els dies en aquell planeta era difícil dir quina hora era, però estava clar que alguna cosa no era normal quan a través de totes les finestres dels edificis no es podia veure ni una miqueta de llum. Però allò no m'aturaria, així que vaig seguir avançant cap el que suposava que era el centre d'aquella descomunal ciutat daurada.

Tot semblava que estès apagat i dins meu hi havia una veu que em deia que em trobaria a l'edenita completament decebuda plorant en una cantonada al descobrir que al seu planeta ja no hi havia vida. Però enlloc d'això un estranys sorolls van començar a arribar a les meves oïdes rebotant a les parets dels edificis.

Sense adonar-me vaig accelerar el pas i vaig seguir l'origen dels sorolls, que de seguida vaig poder distingir que es tractaven de crits i cops metàl·lics. No em vaig aturar fins que vaig veure una gran lluminària al fons d'un carrer. Estava clar que era allà on havia anat a parar tota la població d'aquella ciutat.

Em vaig apropar amb cautela i vaig poder veure que es tractava d'una plaça de grans dimensions plena a vessar de... de... de...

—Les belleses més increïbles de la humanitat —no vaig poder evitar obrir la boca.

Amb les mateixes característiques físiques que l'edenita que jo coneixia i mig nues, centenars de dones espatarrants de tots els colors i varietats cridaven dutes per una estranya i desconcertant ràbia.

Era com estar a un gran coliseu només reservat a les deesses. Però, sens dubte, el que em va sorprendre més va ser que, al centre de la plaça, sobre un altar del mateix material daurat, hi havia l'edenita que jo coneixia encadenada de mans i peus.

«Es pot saber que collons ha passat?», em vaig preguntar. I com si volgués respondre'm, una altra edenita que hi havia al costat de la que jo coneixia —això de no conèixer el seu nom per narrar la historia és una merda—, que lluïa una túnica daurada, els cabells blancs i un pit turgent de mides estratosfèriques a l'aire, va parlar:

—Estimades, aquí teniu a Nerthus filla de Gefjun la traïdora, que va abandonar la llar de les edenites per viure en pecat amb un «humà». Una vergonya per a nosaltres! Sabent que l'aparellament només està permès per mantenir la nostra espècie, va abandonar-nos i va preferir seguir tenint relacions amb tots els homes que trobava més enllà del que la tradició marca. I aquest és el fruit de la seva set de plaer. Una vergonya!

Ho vaig entendre tot de cop. Resultava que la vella no ho havia sigut sempre, i quan era jove havia fugit del planeta per aparellar-se un cop i un altre fora dels límits que la societat edenita marcava. En poques paraules, la vella era una nimfòmana espacial, i el resultat de la seves aventures era l'edenita que jo coneixia, i de la que ja sabia el seu nom: Nerthus.

—La seva estirp ha d'acabar aquí i ara! —va exclamar la dona del pit a l'aire.

Les pintaven magres per a ella, semblava que la societat edenita era molt rancuniosa, i tenien pensat castigar-la per les malifetes de la seva mare.

Però en aquell moment el meu cap i, sobretot, els meus ulls no estaven gaire pendents del destí de la Nerthus, ja que s'havien perdut en el mar de formes perfectes que era aquella plaça. Era com una sobredosis d'erotisme pur i dur.

Però, dut per aquell bé de déu, no em vaig adonar que cada cop més estava endinsar-me al centre de la plaça. I, poc a poc, els ulls que fins llavors miraven amb ràbia a la Nerthus, ara es fixaven en mi: l'únic home humà present en la ciutat i, probablement, en tot el planeta.

La dona dels cabells blancs va obrir els ulls en poder comprovar que les ignomínies d'aquell dia no s'havien acabat amb l'aparició de la Nerthus. Ara, a sobre, un home desconegut feia acte de presencia: jo.

—Qui ets tu, humà? Com goses entrar a la ciutat d'Edèn?

En aquell moment vaig ser conscient que m'havia ficat a la gola de la lloba.

—Jo? —vaig preguntar tartamudejant—. Jo sóc... Jo sóc... Jo sóc... Ningú!

Ara veig que la vaig cagar ben cagada.

—No em vinguis amb excuses —va bramar la dona del pit a l'aire—. Ningú pot arribar a aquest planeta si es que no el guia algú que ja hi ha estat.

—Ho veu, com que sóc en Ningú, he pogut arribar sense ajuda —vaig intentar defensar-me, i fent mitja volta vaig afegir—: Ara bé, si molesto jo marxo i...

—Coneixes aquest humà? —li va preguntar la Nerthus.

Jo vaig creuar els dits per a que m'oblides, tal i com havia fet a l'entrada de la ciutat, però...

—És l'Intrèpid Mike, el meu esclau —va dir ella sense miraments.

—Doncs serà castigat al teu costat —va afegir la dona dels cabells blancs.

—Casumdena! —vaig exclamar a l'hora que li donava una cop de peu a una paperera daurada.

I acte seguit tota la societat d'edenites va esclatar en aplaudiments i crits d'alegria. Qui no ho faria davant la possibilitat de tenir dues execucions pel preu d'una.

6

Sense tenir temps a protestes, em vaig trobar encadenat i nu al costat de la Nerthus, davant l'aforament complert de l'Edèn.

—Moltes gràcies per recordar-te del meu nom en el moment menys oportú, xata —vaig remugar.

—No sé qui és aquesta tal Xata, i no cal que me les donis.

—Podries haver dit que no em coneixies, com has fet quan m'he desmaiat.

—No volia mentir davant la Gran Sacerdotessa i el poble d'Edèn, així que he dit la veritat, que eres el meu esclau... O no ho ets?

—M'ho preguntes? De veritat?

—Silenci! —va cridar la Gran Sacerdotessa—. Ha arribat l'hora. Sereu executats de la manera tradicional. Tu, traïdora, se't tallarà el coll i el teu cap serà enterrat al bosc i el teu cos cremat aquí mateix.

Per primera vegada des de que la coneixia, la Nerthus feia autèntica cara d'espant.

—I tu... Simple humà que has gosat creuar la frontera que cap home ha creuat, se t'aplicarà l'única manera de morir que se li permet a un home.

—Per esgotament? Em fareu aparellar amb totes? —vaig tallar a la Gran Sacerdotessa.

—D'on ho has tret això, humà? —va preguntar ella igual de molesta que sorpresa

—D'ella —vaig respondre assenyalant a la Nerthus amb el cap—, va ser la que em va dir que els homes només servim per a una cosa.

—Exacte! —va afirmar la sacerdotessa mentre s'apropava a mi—. En concret, de vosaltres només ens serveixen tres coses —va afegir agafant les meves «tres coses» a més força de la recomanada—. I per això el teu càstig serà perdre-les i veure com es converteixen en un utensili íntim a disposició del poble.

Encara que per una banda vaig sentir certa curiositat per saber com podien convertir els meus genitals en un consolador comunitari, per l'altra no volia perdre cap part de la meva anatomia, i no vaig poder evitar empassar saliva preocupat.

—I no podríem arribar a un tracte?

—Un cop no tinguis res entre les cames, humà, podem parlar dels tractes que vulguis —va respondre la sacerdotessa.

—Em referia a un que no impliquis la pèrdua de la meva cinquena extremitat.

La Gran Sacerdotessa em va observa amb atenció, sobretot la zona de l'entrecuix, i va respondre:

—Crec que és un mica vanitós per part teva anomenar-ho la «cinquena extremitat», tenint en compte les seves modestes dimensions.

El públic va riure amb ganes davant el comentari de la Gran Sacerdotessa.

—Doncs aquí l'amiga Nerthus no s'ha queixat pas —vaig protestar.

—Així que ja has utilitzat a aquest humà? —va preguntar la sacerdotessa dirigint-se a la Nerthus.

Ella va assentir.

—Pateixes del mateix mal que la teva mare. Amb més raó hem de portar a terme una purificació del poble edenita.

El públic va aclamar les paraules de la que semblava la seva líder.

—Perdoni, Gran Sacerdotessa, però jo no formo part del poble edenita —vaig voler puntualitzar—. I m'agradaria continuar la nostra conversa sobre fer un tracte.

La dona del pit a l'aire em va mirar com només una deessa podria mirar a un simple humà, i va dir:

—Està bé, humà, les edenites no som cruels per naturalesa. Així que digues, que em pots oferir?

Vaig tornar a empassar saliva, per oferir no en tenia res en aquell moment, més que la meva virilitat, però estava clar que no al volien amb mi necessàriament lligat a darrere, així que em vaig veure obligat a improvisar de la pitjor manera possible.

—El que desitgeu, Gran Sacerdotessa —vaig respondre agenollant-me a terra, suplicant per la meva vida i pensant que, en el pitjor dels casos, moriria extenuat i amb el cabasset de les eines en pell viva.

La dona dels cabells blancs em va mirar amb suspicàcia, i encara que no tenia molt clar com aprofitar-se de mi, deuria veure més possibilitats en mantenir-me d'una peça que tallar-me a rodanxes.

—Molt bé, humà, per a que vegis que el poble edenita és compassiu, se't perdonarà, però seràs empresonat fins que se't trobi una utilitat més enllà de la que se li pressuposa a un home.

En aquell vaig respirar tranquil, sobretot quan dues edenites van començar a desencadenar-me, però hi havia algú que no semblava disposat a permetre'm viure sencer: la Nerthus.

—Perdoneu a un simple humà i a mi, una de les vostres, em prendreu la vida castigant-me com una traïdora?

—Calla! L'humà no ha traït el nostre poble, només ha envaït el territori sagrat de les edenites sense saber-ho. No el podem castigar així com així, i segurament ens serà més útil com esclau —li va recriminar la sacerdotessa.

—És el meu esclau, el seu destí ha d'estar lligat al meu —va contestar la Nerthus.

La Gran Sacerdotessa es va rascar la barbeta, en el seu cap una idea començava a prendre forma i, malauradament, també m'incloïa a mi.

—Veig que el que més desitges és ser perdonada, Nerthus?

Ella va respondre afirmant amb el cap.

—Molt bé, doncs seràs perdonada —va proclamar la sacerdotessa fent que part del públic mostres la seva decepció—. Però abans que te n'alegris, per tal de ser perdonada hauràs de superar una prova de vàlua. Una de la que qualsevol edenita en seria capaç de sortir-ne triomfal i, per tant, si l'acompleixes seràs perdonada i considerada una de nosaltres.

—I la memòria de la meva mare serà restablerta? —va preguntar la Nerthus jugant-se el físic de tots dos, perquè jo ja em veia encadenat de nou i amb els meus *dallonsis* separant-se de mi.

La Nerthus s'estava jugant el tot per el tot i no deixava de mirar amb intensitat a la Gran Sacerdotessa, que tampoc s'arronsava gens ni mica.

—Tantes ganes tens de veure com la teva mare torna a formar part de la nostra història? —va preguntar la sacerdotessa.

—Sens dubte.

—Molt bé, doncs. Llavors aniràs a la recerca del Gran Tità —va sentenciar la Gran Sacerdotessa mentre el públic embogia, i dirigint-se a mi va afegir—: Ja tens utilitat, humà, podràs servir a la teva mestressa en el moment més important de la seva vida.

7

Enmerdat és la paraula perfecte per definir com em trobava en aquell precís moment. Amb la merda fins el coll i tot per culpa d'aquella tossuda edenita amb més pits que cervell que s'havia encaparrat en fer-me veure la padrina.

—Podries haver-me deixat en pau, Nerthus.

—No mencionis el meu nom, humà. A més, no em diguis que preferies convertir la teva «pistoleta» en un bé de l'estat edenita.

—No, no volia, però hagués optat per un punt entremig dins la meva nau i ben lluny d'aquí —vaig remugar.

—Silenci tots dos! —es va bordar la Gran Sacerdotessa just quan anava a protestar de nou—. Encara sou presoners.

Cap dels dos vam gosar afegir res més, l'actitud de la Gran Sacerdotessa podia encongir el cor dels més valents.

Així que, amb la Nerthus al meu costat i els dos darrere la sacerdotessa del pit a l'aire, em vaig deixar dur per un petit destacament de deesses guerreres, o com alguns les anomenarien quedant-se curts, amazones.

En aquella tessitura el nostre petit grup va anar deixant enrere la gran ciutat, envoltats pel poble que seguia amb ganes d'espectacle, i es va endinsar a la espessa natura que semblava cobrir la major part d'aquell planeta.

De mica en mica, i per moltes ganes que tinguessin de gresca, les edenites que no tenien la obligació, ni el deure de seguir al grup es van anar quedant enrere, deixant que el silenci es convertís en el nostre nou acompanyant.

Nosaltres, com a presos, no ens atrevíem a obrir la boca, i la Gran Sacerdotessa i el seu seguici trobaven aquell moment massa solemne per interrompre'l amb xerrameca inútil, així que el silenci només es veia trencat pel crit d'algun animal ferotge que ens mirava des de lluny, o algun ocell que s'acostava més del que els seus pares ocells haguessin preferit.

Les rajoles daurades que m'havien dut fins a la ciutat de les edenites ràpidament es van difuminar tant que gairebé van desaparèixer sota la gruixuda capa de plantes i herbes que les cobria. Les grans planures desproveïdes d'arbres es van espessir fins a esdevenir la més poblada de les jungles.

No m'ho podia creure, feia un moment semblava que estiguéssim a la ciutat més moderna de la civilització i, ara, em trobava al bell mig d'un planeta que semblaria deshabitat si no hagués conegut les seves habitants feia tan poca estona. I, encara que ho negués —però tampoc em vaig atrevir a preguntar, per si de cas—, la Nerthus estava tan o més impressionada que jo; al cap i a la fi, era el seu planeta el que estava descobrint.

Com si res ens pogués aturar, el nostre grupet va seguir endavant, guiats pels passos ferms de la Gran Sacerdotessa que encapçalava la marxa tallant les branques que li molestaven amb un descomunal matxet que s'havia tret de sota la túnica. On el duia amagat? Vés a saber, però d'allà l'havia tret.

La veritat era que no podia imaginar on em duien. Em pensava que el repte tindria lloc a la ciutat, davant del públic que es moria de ganes de tenir un gran espectacle, però allò que havia començat com un joc una mica perillós, ara ja agafava cert aire de ritual pagà. I més que ho va agafar quan la Gran Sacerdotessa va tallar per la meitat una branca de dos pams de gruix i darrere va aparèixer quelcom que em va deixar sense respiració.

—Me cago en...

—Calla, humà! —va esbroncar-me la Gran Sacerdotessa.

Vaig empassar-me les paraules que tenia a la punta de la llengua però vaig seguir igual de garratibat que fins llavors. Al mig d'aquella jungla tan inhòspita hi havia una piràmide de mides colossals. Era de pedra, s'estructurava en terrasses i, a diferencia de la gran ciutat de les edenites, estava construïda amb una pedra tosca, que no lluïa com les llambordes daurades. La única part que semblava tenir una brillantor pròpia era la part més alta, al cim de la construcció.

—Vet aquí el lloc on hauràs de provar la teva vàlua, Nerthus —va anunciar la Gran Sacerdotessa assenyalant el temple.

Però la Nerthus seguia sense paraules, així que vaig ser jo el que vaig preguntar:

—I, exactament, en que consisteix la prova?

La Gran Sacerdotessa, que seguia encaparrada en ignorar-me, va girar-se i em va apuntar —podria dir que amb el seu turgent mugró, però se-

ré més educat i diré que—: amb la seva aguda mirada amb la clara intenció d'apunyalar-me amb ella.

—He dit que callis, humà. Estàs aquí com a simple ajudant de la Nerthus —va cridar-me, i mirant a la Nerthus va dir—: Hauràs d'endinsar-te a l'interior del gran temple i portar una prova que has arribat al seu cor.

—Un prova? Un mica redundant, no? —vaig intervenir de nou.

A la Gran Sacerdotessa ja li començava a pujar la mosca al nas amb les meves preguntes.

—Una evidència, un testimoni que has visitat el lloc sagrat del gran temple.

La Nerthus va assentir, però jo encara no les tenia totes, així que vaig tornar a obrir la boca:

—Hi has estat dins? —vaig preguntar.

La sacerdotessa arrufava els llavis amb força, contenint-se davant la meva insistència.

—Perquè això és una mica relatiu, com pots saber que hem arribat al cor del temple si no hi has estat. Podem creuar la porta, agafar una pedreta solta, esperar i tornar a so...

Però no vaig poder acabar de pronunciar la frase, amb un ràpid moviment em va agafar el cap amb el seu poderós braç i em va amorrar contra el seu pit nu de tal manera que no podia respirar. Va ser el moment més incòmode i alhora més agradable de la meva vida. M'estava ofegant, però només de pensar amb què m'era absolutament igual.

—Nerthus, si realment ets una de nosaltres, una autèntica edenita, sabràs quan hauràs arribat al cor del temple —va prosseguir la Gran Sacerdotessa, i val a dir que ho va fer amb molt d'estil, per molt que em tenia a mi quedant-me sense aire amorrat al seu pit, no va perdre ni una mica de solemnitat.

—D'a-D'acord —va quequejar la Nerthus mentre les edenites guerreres la alliberaven de les cadenes que fins llavors l'havien marcat com una presonera.

—Si ho acompleixes amb èxit, seràs considerada una de nosaltres —va seguir la sacerdotessa—. Endavant, doncs.

La Nerthus va començar a caminar i, quan estava a uns metres, la sacerdotessa em va alliberar. Tenia la cara de color porpra i la boca entumida per la duresa del seu pit. I quan encara no havia recuperat l'alè, em va donar una empenta que em va fer rodolar cap on era la Nerthus.

—Ajuda, si ets capaç, a la teva mestressa —vaig sentir que deia mentre intentava tornar a respirar amb normalitat.

8

Després de caminar força estona, perquè el temple l'havíem vist de lluny i havíem d'apropar-nos bastant, vam poder comprovar que aquella construcció era molt més gran del que semblava. El que de lluny semblava un edifici escalonat, allà es podia veure que cada graó d'aquells tenia dos pisos d'alçada, fent que, des de els seus peus, semblés que aquell temple s'enlairés cap al cel sense fi.

—Em d'entrar aquí? —vaig preguntar quan la meva mandíbula podia tornar a moure's amb normalitat després de ser pressa del descomunal pit de la Gran Sacerdotessa, que segons com es miri, no és quelcom tant dolent.

—On si no, tros de beneït? —em va etzibar la Nerthus recuperant el to amb el que l'havia conegut. Com es notava que la sacerdotessa no era prop per sotmetre-la.

Vaig encongir-me d'espatlles i vaig dir:

—Molt bé, molt bé. Si faig tanta nosa t'espero aquí i quan surtis ja tornem junts si això.

La Nerthus va aixecar les celles i, d'una revolada, em va enganxar pel coll de la caçadora i em va llençar cap a dins del temple, a través de l'única obertura que hi havia a la seva base.

Després d'haver aterrat al mig de la foscor, vaig sentir com, encara des de fora, la Nerthus em preguntava:

—Tot bé?

Vaig dubtar en respondre, però al final vaig dir:

—Sí, tot bé.

Uns instants després la Nerthus va aparèixer al meu costat amb una torxa a la mà sense que jo pogués saber d'on l'havia tret ni com havia encès el foc.

—Es pot saber perquè em tractes així? Ara estem al mateix equip —vaig protestar mentre m'aixecava i m'espolsava la roba.

—Pots estar content que t'he trobat una nova utilitat... Comprovar-me el camí que tinc per davant —va respondre sense immutar-se davant les meves protestes.

—Molt graciosa.

—Ja ho saps que ho sóc molt —va dir amb serietat inspeccionant el seu voltant abans d'afegir alhora que em donava una empenta—: I ara, endavant i tu primer.

Aquesta aventura l'estava fent a batzegades, bufetades i cops de tota mena i ja em començava a cansar de ser utilitzat de tantes formes, però quan una deessa de gairebé dos metres t'empenta amb cara de pocs amics, no pots dir que no... I més quan a fora també me'n podia trobar unes quantes més. Així que vaig fer valdre la valentia que m'ha fet conegut arreu de la galàxia i sense pensar-m'ho dos cops, vaig encapçalar la marxa a cegues.

La caminada va ser llarga i més quan no sabia cap a on anava. Era un camí únic que seguia una lleu pendent ascendent i girava a esquerra i dreta indistintament, endinsant-se cap a l'interior d'aquell temple perdut de la mà de Déu.

Per empitjorar encara més les coses, al tenir la llum de la torxa a la meva esquena, el que veia davant meu, sobretot, era la meva pròpia ombra, i quan un s'endinsa en un lloc desconegut a les fosques això no és pas la cosa més útil de la galàxia.

—Això que em facis anar davant és per si hi ha trampes? —vaig preguntar, ja que tothom sap que els temples antics estan plens de complicats enginys només destinats a tallar colls, fer caure per precipicis sense fons i tota una ample varietat de morts tan doloroses com dramàtiques.

—És probable —va respondre la Nerthus per a la meva sorpresa—. La meva mare sempre em va dir que el poble edenita era conegut per ser grans enginyers i arquitectes.

«I no et va dir res de ser coneguts per ser deesses perfectes?», em vaig preguntar a mi mateix, sense voler saber quina seria la resposta de la meva acompanyant.

—No seria d'estranyar que dins els murs d'aquest temple sagrat les antigues construïssin de tot per evitar que peus pagans trepitgessin el seu terra...

De cop i volta la llum es va apagar fonent-se darrere meu i sumint-me a la més profunda de les foscors.

—Nerthus? Segueixes aquí? —vaig preguntar amb l'esperança que algú respongués, però no va ser així, només es sentia l'eco de la meva veu.

Encara que tothom em coneix per ser valent i tirat endavant, val a dir que en aquell moment vaig patir un petit atac de pànic...

—Nerthuuus!!! No vull quedar-me soool!!! On e-e-ets?!!

No vull dir que sanglotes com un infant que ha perdut els seus pares, però vaig passar-ho realment malament, al cap i a la fi no veia absolutament res i no sabia si moure'm o quedar-me quiet.

Per sort, els meus crits d'home valent van fer el seu efecte.

—Vols callar, tros de covard!

Era la veu de la Nerthus.

—Nerthus, on ets? —vaig preguntar.

—Darrere teu.

—I la llum?

—M'ha caigut.

—On?

—Al forat.

—Quin forat?

—Pel que també he caigut jo.

—Has caigut?

—Vols deixar de fer preguntes imbècils, humà! Estic darrere teu, no m'he mogut, simplement estic agafada a la vora d'un forat que, no sé com, tu has aconseguit evitar però jo no.

—I que hi fas allà?

La Nerthus va grunyir.

—Amb prou feines m'aguanto, tros de quòniam. No faig peu enlloc i estic agafada per les puntes dels dits.

—Necessites ajuda?

—No! Això mai! —va bordar enfurismada.

—I llavors que fem? Tu pots pujar i jo no et puc ajudar.

Vaig sentir que responia, però ho va dir tan fluix que no vaig poder distingir les seves paraules.

—Què dius?

—Que si...

—Que si què?

—Que si pots...

—Parla més alt, que si puc què?

—Que si pots m'ajudis! —va bramar, fent que per tot el temple ressonessin les seves paraules fins l'infinit: M'ajudis, m'ajudis, m'ajudis...

Sense preguntar res més, vaig girar sobre els meus talons em vaig agenollar a terra i vaig desfer el camí palpant amb les mans. Al principi

només trobava el terra polsegós del temple, però de sobte vaig topar amb les mans de la Nerthus.

—Ets tu?

—Qui coi vols que sigui? —em va preguntar enfadada—. Fes-me sortir d'aquí, Mike.

Vaig agafar una de les seves mans, després vaig buscar l'altra, vaig posar els peus a la vora del forat, i amb tota la força que vaig poder reunir vaig fer pujar aquell tros de dona. S'ha de dir que el pes d'una deessa de dos metres no importa gens quan ets al llit i és ella la que mana, però quan et trobes a les fosques dins un temple antic, les coses canvien.

Pesava com un bou i a més no parava de moure's, així que no vaig poder evitar llançar un crit quan vaig aconseguir elevar-la fins les meves espatlles.

—Agafa't —vaig grunyir prement les dents i posant les seves mans sobre les meves espatlles.

Vaig notar com aquelles fines però fortes mans em premiem els músculs de l'esquena i, amb les meves mans lliures, la vaig agafar per les natges.

A partir d'aquest moment, ben bé no sé que va passar, però primer la Nerthus va acabar agafant-se amb les seves poderoses cames a la meva cintura, i després vaig caure d'esquena amb tot el seu pes a sobre i el meu nas entre els seus pits.

—Veig que et tinc sota el meu control, humà.

I com que sabia que el que volia era fer-me enrabiar, vaig replicar:

—Veig que al final m'has dit Mike.

D'un bot es va apartar de sobre meu i es va fer a un costat.

—No, t'equivoques.

—Oi tant que no. M'has dit: fes-me sortir d'aquí, Mike.

—Això mai.

—Bé, bé, jo sé el que els teus llavis han dit, mai podràs negar-ho.

Vaig notar com em donava una puntada de peu, però va ser suau, no anava a fer mal, i va xiuxiuejar alguna cosa.

—Parla més alt, Nerthus.

Ella va dubtar durant uns segons, i va dir molt fluixet però perfectament audible:

—Gràcies, m'has salvat la vida.

—No em crec que m'ho hagis dit.

—Doncs creu-t'ho perquè és una cosa que no passarà sovint —va respondre—. I ara, aixeca't i seguim. Això encara no ha acabat.

9

El que va venir a continuació és gairebé tan indescriptible com increïble, però mai podré oblidar com vam sobreviure a les llengües de foc, els pous d'àcid, les arrels carnívores i els dards de verí. I més quan tots els passadissos i cambres estaven replets de esquelets i cadàvers en descomposició d'anteriors «aventureres» que s'havien atrevit a entrar al temple. Però el més important de tot, encara que ella ho pogués negar, era que ho vam fer com un equip. La Nerthus i l'Intrèpid Mike junts. No va ser com si fóssim amics, però a partir d'aquell moment podríem dir que em respectava... No, això potser és massa. Seria més encertat dir que veia en mi alguna cosa més que un consolador amb potes.

També us diré que malgrat la pèrdua de l'únic focus de llum que teníem, a mesura que es va anar animant el camí, va fer menys falta, ja que a través d'uns canalons reflectants a les parets, d'alguna estranya i complicada manera entrava la llum exterior. Al final sí que seria cert que el poble de les edenites era conegut per sers grans enginyers i arquitectes; això, o almenys tenien molta inventiva.

De la mateixa manera, cada cop que superàvem una prova es feia més evident que ens dirigíem a la part més alta del temple, allà on havíem de trobar-nos amb el repte del Gran Tità: la prova final, la més dura, la més llarga, la més...

—Què?! —vaig exclamar sorprès.

Després de superar la prova de les fures xucla-sangs —que segueixo rumiant com podien seguir amb vida dins el temple per atacar-nos—, vam pujar un tram d'escala que acaba al mig d'una gran claror. A l'altra banda, i ara entendreu la meva sorpresa, s'obria la cambra de la planta més alta del temple. No tenia parets i al mig hi havia l'origen de la peculiar llum que es veia des de lluny al capdamunt de la construcció: un fal·lus daurat amb campanetes incloses de gairebé mig metre sobre un pedestal.

—Es pot saber que és això? —vaig preguntar sense creure'm el que veia.

—La Gran Tita.

—La que? La Gran Tita? No era el Gran Titàn...

—Seràs il·lús i de ment estreta, humà. Has sentit les paraules que la teva ment de mascle ha volgut escoltar. Això és la Gran Tita —va dir senyalant el fal·lus.

I no era cap mentida, era un bon tros de tita. I, per aquells que us ho pregunteu, sí, em vaig confondre. Es tractava del repte de la Gran Tita, no del Gran Titàn. I ara que la veia, s'ha de dir que les edenites no eren molt originals posant noms.

—D'acord, m'he equivocat. Però, i ara què? —vaig dir-li a la Nerthus, al cap i a la fi jo era el seu ajudant «titànic»... No he pogut evitar fer la broma.

—Necessito una prova de que he arribat fins aquí.

—No veig pas que hi hagi ningú segellant passaports per demostrar la teva presència, ni cap botiga de *souvenirs*.

—Ja ho se, ja ho se.

—La única cosa que veig es... es...

—La Gran Tita —va concloure la Nerthus mirant fixament cap al centre de la sala, on damunt d'un pedestal arrodonit descansava el fal·lus daurat.

—No pretendràs agafar-la?

—Què si no? No hi ha res que pugui agafar per demostrar-li a la Gran Sacerdotessa i al poble edenita que he superat tots els reptes que hi havien per arribar fins aquí.

Per la meva part anava donar alguna sèrie de motius —molts d'ells basats en coses que havia vist en les antigues pel·lícules de la Terra—, però la Nerthus no em va donar temps a tornar obrir la boca.

Amb dues gambades es va apropar al centre de la sala i va agafar el fal·lus amb les dues mans.

—Ja ets meu —va dir plena de joia pel que allò significava.

Però l'alegria va durar poc, ja que pocs segons després d'haver aixecat el fal·lus del seu pedestal, el temple va començar a trontollar.

—I ara què? —vaig preguntar tement-me el pitjor, i tenia raó per fer-ho.

A més de tremolar, estava clar que aquell fal·lus daurat era la clau de volta que sostenia tot l'edifici, i sense ell no hi havia motiu per seguir dempeus. Segurament era la darrera trampa, o prova, a la que ens hauríem d'enfrontar: sortir d'allà amb vida. Però ja no hi havia temps per pensar, havia arribat el moment de l'acció.

La Nerthus seguia al costat del pedestal amb la tita daurada a les mans, sense moure's, per molt violenta que fos, en realitat mai havia hagut d'enfrontar-se a les dificultats dels aventurers de l'espai, com jo, l'Intrèpid Mike.

Sense rumiar-hi gens ni mica, vaig córrer cap a ella i la vaig agafar per la cintura.

—Es pot saber que fas, humà?

—Salvar-te la pell... Un altre cop.

Sense que es pogués resistir, la vaig empentar fins la vora de la sala, just allà on no hi havia parets per salvar-nos d'una caiguda mortal, i vaig cridar:

—Salta!

Realment no sé si em va fer cas o es que no s'esperava aquella sortida, però el cas es que va saltar i jo darrere.

Com vam poder vam anar baixant una a una les altes terrasses del temple, jugant-nos el físic i estant a punts de trencar-nos les cames una desena de vegades fins que vaig veure la nostra salvació definitiva.

La jungla que envoltava el temple era tan espessa que de seguida grans arbres van estar a tocar de les seves parets. Eren densos, amb moltes branques i, el que era més important, lianes. Sincerament no sé que em va passar pel cap per creure que una cosa així em podria salvar la vida, però la qüestió és que, sense deixar anar la cintura de la Nerthus, la vaig obligar a saltar cap els arbres.

—Tros d'imbècil ens mataraaa...!

Les seves paraules es van ofegar en un esgarip de por alhora que salvàvem la distància que hi havia entre el temple i les branques més properes. Però no vaig calcular bé la que era, i la caiguda va ser menys delicada del que contava. Enlloc d'anar a parar a les copes dels arbres, van caure una desena de metres esquinçant-nos la roba i la pell amb les branques més primes i afilades d'aquells arbres.

Tot semblava perdut, sobretot quan veiem que el terra s'acostava ràpidament a nosaltres, però vaig treure una mà miraculosa. Amb la mà dreta agafat a una liana i l'esquerra a l'elàstic de les calces de la Nerthus, vaig aconseguir que la caiguda s'aturés de cop. I, penjats com micos *abdessits*, vam poder contemplar com el temple de la Gran Tita s'esfondrava de dalt de tot fins els fonaments aixecant una espessa polseguera.

—Ho he fet! —va cridar la Nerthus abraçant el fal·lus daurat.

—Ho HEM fet —vaig puntualitzar sacsejant-la per la cintura.

Ella va mirar cap a dalt, on era jo fent tots els esforços per no perdre la força, amb cara de circumstàncies.

—M'has ajudat? —va insinuar.

Va llançar un llarg sospir i no vaig poder respondre:

—D'acord, t'he ajudat.

10

Vam acabar de despenjar-nos dels arbres com vam poder... o, millor dit, com vaig poder, ja que la Nerthus tenia les dues mans ocupades agafant la Gran Tita, i vam tornar allà on ens havíem separat de la Gran Sacerdotessa.

La veritat sigui dita, no sabia com ens rebria aquella dona després d'haver destruït el seu temple, i més quan la vaig veure aparèixer al camí amb la seva cara de pomes agres. Segurament em tornaria a castigar i em condemnaria a morir d'alguna manera ridículament sensual alhora que dolorosa, però m'equivocava. En veure el que duia a les mans la Nerthus, la seva expressió va canviar completament.

—Ho has aconseguit, Nerthus. Ja ets una de nosaltres —va exclamar quan va ser prou a prop.

—Sí? —va preguntar incrèdula la meva «amiga» edenita.

—I tant, Nerthus, i tant —va respondre la sacerdotessa agafant l'ídol fàl·lic de les seves mans—. És tal i com les llegendes expliquen. Per fi l'ídol de la Gran Tita tornarà a estar amb el seu poble per ser adorat. Com ha de ser.

Sense apartar la mirada del fal·lus, la Gran Sacerdotessa va encaminar-se de nou cap a la ciutat, seguida de prop pel seu seguici d'amazones, la Nerthus i un servidor. I, tot i que havíem marxat com a presoners i gairebé condemnats a mort, vam ser rebuts com gran herois... Sobretot la Nerthus, que de seguida va ser aixecada a coll per les altres edenites, obligant-me a fer-me a un costat, tot i que si seguíem vius era gràcies a mi. Però estava clar que en aquell planeta no en trauria res de fer l'heroi.

La Gran Sacerdotessa va pujar a l'altar que hi havia al centre de la plaça i amb les dues mans va aixecar l'ídol.

—La Gran Tita ha tornat! —va cridar amb tota la força dels seus pulmons.

I els crits, els aplaudiments i els xiulets d'alegria del poble edenita van ressonar per tota la plaça, la ciutat i, probablement, el planeta.

—I la que ho ha fet possible ha estat Nerthus filla de Gefjun.

A la «meva» edenita li estaven a punt de saltar les llàgrimes dels ulls, en veure que era acceptada pel seu poble i, el que era més important, també acceptaven a la seva mare. Amb cautela es va apropar a la sacerdotessa i va treure's alguna cosa de la butxaca.

—Aquest disc d'arxius conté les memòries de la meva mare Gefjun, la única edenita en sortir d'aquest planeta. Vol deixar-les com a testimoni per a les generacions futures del nostre poble per a que sàpiguen tot allò que ens envolta i desconeixem... Com els humans.

Amb solemnitat li va entregar el disc a la Gran Sacerdotessa que el va rebre amb educació i va prometre que estaria disponible a la biblioteca per a totes aquelles que volguessin llegir-les.

—I parlant d'humans, Nerthus, on tens el teu? —va preguntar la Gran Sacerdotessa.

Al principi no vaig caure en que es parlaven de mi, però quan els braços de dues amazones em van agafar i em van dur fins l'altar del centre de la plaça, ja ho vaig tenir més clar.

—Ha sigut útil el teu humà? —va preguntar la sacerdotessa.

La Nerthus em va mirar, després va mirar a la Gran Sacerdotessa, després em va tornar a mirar a mi i, finalment, va decidir parlar:

—L'Intrèpid Mike ha sigut de gran ajuda de principi a fi... —Va fer una pausa mentre es rumiava les paraules més apropiades i va concloure—: Sense ell no estaria aquí, davant de totes vosaltres.

I, sense que moltes s'adonessin, em va picar l'ullet.

—Molt bé, doncs. Humà t'has guanyat la possibilitat de triar el teu destí. Pots marxar lliure, sense que res et lligui a Edèn —va dir la Gran Sacerdotessa—. O bé, pots quedar-te en una de les nostres granges de mascles i viure havent-te guanyat l'honor d'esdevenir un semental amb totes les comoditats que això implica.

La primera opció de seguida em va semblar idònia, però així que vaig escoltar la segona, el dubte va néixer en el meu interior. Podia seguir sent l'Intrèpid Mike, que això sempre estava bé, o podia convertir-me en un mascle procreador al servei del sensual poble de les edenites.

No sabia que escollir. Per un segon vaig voler proposar un punt entremig, és a dir, seguir les meves aventures per la galàxia i tenir la possibilitat de tornar quan m'anés bé, però abans de dir-ho ja vaig saber que no seria gaire ben rebuda la meva proposta. Així que va decantar-me per la opció més lògica per qualsevol home...

—Marxaré agraït per l'oferiment que em feu, però el meu lloc és més enllà de les estrelles.

En aquell moment vaig quedar com un senyor amb aquelles paraules, però ara penso que potser em vaig equivocar. Rebutjar menjar, dormir, oci i sexe gratuït i salvatge, qui pot negar-s'hi? Ningú... Encara seria jo aquest tal Ningú.

—Doncs que sigui així, Intrèpid Mike —va concloure la Gran Sacerdotessa—, emprendràs el teu camí d'immediat i...

—Puc fer una petició, Gran Sacerdotessa —va intervenir la Nerthus.

La sacerdotessa no va dir res, però amb un gest de la mà va fer entendre que l'edenita era lliure de demanar el que volgués.

—Voldria acomiadar-me d'ell.

—Tan sentimental com la teva mare —li va retreure la Gran Sacerdotessa, però va afegir—: Ets lliure d'acomiadar-te d'ell com més bé consideris.

Després d'aquelles paraules, la Gran Sacerdotessa va emprendre la marxa portant la Gran Tita

—Portem-la al seu temple al centre de la ciutat —va clamar al poble que la seguia.

Cap de les edenites va mirar enrere i, en pocs segons, em vaig quedar sol a la plaça amb la Nerthus.

—Vols acomiadar-te de mi? —vaig preguntar sorprès quan va desaparèixer la darrera edenita.

—No t'emocionis humà, no sento res per tu —va respondre tallant la Nerthus.

Vaig aixecar una cella amb suspicàcia, sabia que potser mentia una mica, però abans que tingués temps de tornar-li algun comentari punyent, la Nerthus es va llançar sobre meu. I allà, al mig de la plaça de la capital d'Edèn, ens vam «acomiadar» tantes i incomptables vegades que el meu «gran tità» encara està en pell viva.

Després d'allò no van haver-hi paraules tendres, ni carícies, ni gestos d'afecte. La meva edenita es va vestir i, abans de desaparèixer per una cantonada de la plaça per reunir-se amb la resta del seu poble, em va dir:

—Que el destí et sigui propici.

Per la meva part, no vaig saber que dir, així que vaig romandre quiet, nu i en silenci observant-la fins que la seva sinuosa silueta va desaparèixer del meu camp de visió.

Alguns de vosaltres potser creieu que vaig cometre el major error que podria cometre qualsevol home sensat. Però que és millor, ser un esclau ric

o un aventurer pobre? A més, a més, pobre del tot no era, ja que encara em quedaven els crèdits de la vella Gefjun per poder anar a buscar noves aventures arreu de la galàxia. Així que no patiu perquè...

L'Intrèpid Mike tornarà.

